Ч. 142 Второк 27 червня (10 липня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Нова промова цісаря Вільгельма. — Війна в Хіні.)

Дня 7 липня при нагоді спущеня на море корабля „Віттельсбах“ в военнім порті Вільгельмсгафен виголосив цісар Вільгельм при офіцирскім бенкеті промову, в котрій порушив події в Хіні. Промову свою звернену до баварского князя Рупрехта закінчив цісар такими словами: „Ваша королівска Милість бачили, як сильно бють филї океану о ворота нашого народа і зневолюють его, удержати своє місце в сьвітї, місце великого народа. Коротко кажучи, океан необходимий для сьвітової політики великої Німеччини. Але на сім океанї і поза сим океаном не сьміє запасти ніяке велике зрішене без німецкого цісаря. Німецкий нарід не даром побідив і кровавив ся перед трицити роками під проводом своїх князів. Він не дасть себе усунути на бік в хвилї, коли деинде будуть рішати ся великі питаня. Як би таке сталось, то сьвітове становище німецкого народа пропало би раз на все. Я до сего не допущу. Моїм обовязком буде проте, ужити до сего безпощадно найострійших средств. До сего маю я перше право. Сподіюсь, що князі німецкі і весь німецкий нарід станують солідарно за мною. Тішу ся, що Ваша Милість приняли достоіньство à la suite морского баталіона як-раз в хвилї, коли Баварці, Віртемберці, Саси і Прусаки виправляють ся на далекий Всхід, щоби честь німецкого прапора назад здобути. Як в 1870 р. вхопив рід Віттельсбахів за оружє, щоби боротися о честь, єдність і цісарске достоіньство, то най по віки буде держава певна помочи Вашочо благородного роду. Яко заступник імперії здоровлю Вашу королівску Милість посеред нас з бажанєм, щоби тісна звязь, в яку Ви вступили, принимати достоіньство à la suite в моїй маринарцї, удержала ся вічно. Пю на здоровлє князя баварского Рупрехта. Урра, урра, урра!“ Ту промову цісаря сильно критикують заграничні часописи та підносять, що погрози цісаря були не на місци. Німеччина не має в сьвітї такого визначного становища, щоби без еї слова, пось на сьвітї не могло стати ся.

Бюро Вольфа доносить: Правительство японьске вказало на то, що після его гадки супротив критичности ситуациї в Хіні булоби вскаsане вислати сей час значні военні сили і що Япан хотів би в тій справі пізнати гадку инших правительств. Правительство німецке відповіло, що тепер кладе найбільшу вагу на удержанє порозуміня між державами і з тої причини згодить ся на всї зарядженя, против котрих не буде з иншої сторони протесту. — Вечірні часописи доносять з Шанґаю: Вість о взятю Хінцями анґлійского посольства в котрім було богато чужинців і о вимордованю їх жінок і дітий на жаль потверджує ся. По 18 днях безнадійної борби, коли муниция і средства поживи вичерпали війшли Хінцї ся до посольства, поубивали всїх, що ще жили, а підпаливши відтак будинок посольства повкидали убитих і ранених в огонь. Донесеня о лютости кн. Туана, що часто звертає ся против самих Хінців, просто неімовірні. Кн. Туан велів відрубати голови 4000 визначним хіньским горожанам, бо відважили ся вислати до него петицию з просьбою, щоби заперестав дальшого розливу крови. Япаньскій посол в Льондонї одержав вже відповідь з Токіо в справі запитаня Анґлії, чи Япан готовий вислати за дозволом держав більші военні сили до Хін. Япан згодив ся і одна дивізия вийде до Хін безпроволочно. Росия не хоче урядово позволити на полагодженє хіньскої справи Япаном самим і застерігає собі вільну руку. Бюро Райтера доносить, що 20.000 Япанців від'їздить вже сими днями до Таку. — У француских парляментї заявив міністер справ заграничних Делькассе, що Япан виявив готовість поступати лиш в згоді з иншими державами, на що Франция радо згодила ся. Бесідник звертає увагу на небезпечности, які мало би потягнути за собою для Европейців урядове виповіджене війни Хіні.

Новинки.

Львів дня 6-го липня 1900.

— Іменованя. Міністер просьвіти іменував дійстними учителями в державних школах середних учителів провізоричних: І. Бабского в ґімн. в Бучачи, др. Григория Величка в ґімназиї з польск. язиком викл. в Тер-

2)

Весілє против волї.

Старохіньске оповіданє
із збірки новель Кін-Ки-Кі-Кван.
(Після німецкого перекладу).

(Дальше).

Коли Єн-цун осягнув в той спосіб у Шао-мея то, що хотів, вернув до дому. Очевидно перед тим ще поклав єму на серце, щоби відважно говорив та пригадав єму, що успіх цілої справи зависить виключно від него. Не забув також обіцяти єму річи, що могли его ревність побудити, на пр. опуст довгу та нагороду двайцятьох талів в дни весіля.

Вкінци, коли прийшов до дому, взяв трохи хроший, тілько, кілько могла коштувати подорож до Тонґ-тінґ, вложив до куверти і відіслав до Шао-мея.

Нетерпеливому час видає ся довгий. Між тим прийшла ніч — але принесла богато неспокою а мало спаня. Тисячі гадок пересували ся по голові Єн-цуна і він почав сумнївати ся о честноті торговельника овочів. Він на пр. міг лиш всьо удавати, про око поїхати, а відтак сказати, що ціле сватанє не повело ся. На щастє міг він до тої небезпечности недопустити. Між своїми многими служачими мав одного молодого чоловіка іменем Кяв і, розумного і дуже до него привязаного. Того збудив він ще досьвіта, поучив его що має робити, і післав до Шао мея, під покривкою, що вірний слуга може єму стати в пригоді. Але той служачий був, як легко здогадати ся, шпигуном, що мав на всї его слова уважати і слідити всю его роботу.

*

Лишім Єн-цуна з его неспокійними гадками а вернім знов до острова Тонґ-кінґа човном, що везло Шао-мея і его товариша подорожи.

Небо було ясне, вода спокійна; моряки веслували вдоволені. Коло полудня причалили до берега острова, і подорожні висіли на землю саме понизше огородів, в котрих стояв дім Као-цана.

Кяв і заніс до дому візитову карту і зараз вийшов против них поважний господар дому, та спитав, що їх приводить до него. Шао-мей забрав голос, аби виповнити своє посольство.

— Той молодий чоловік, за котрим я приходжу вас просити, походить з того самого місця, що й я, навіть доводить ся менї свояком. Відбув свої науки дуже добре. Его маєток буде рівняти ся вашому. Має тепер вісімнайцять літ.

— Прошу вас, скажіть менї дещо о его внїшнім вигляді. Я що-до тої справи вже давно рішив ся. Іменно дав я собі слово, що не скорше дам свій дозвіл, доки аж власними очима не побачу молодця, призначеного для моєї дочки.

То було ясно сказано. Шао-мей трохи вагував ся, але під впливом погляду служачого, що всему уважно прислухував ся, розвіяла ся его попередна честнота. Почав описувати Єн-цуна як найкраснїйшого молодця, а коли вже раз почав іти тою ховзкою дорогою, не міг більше здержати ся. Почав розповідати о его писательскій вдачи, о его учености, та о успіхах, які би без сумніву мусів мати, колиб не жалоба по смерти вітця, що его здержує взяти участь в публичнім житю. Остаточно закінчив свою бесіду пристрастним голосом такими словами:

— Я не займаю ся сватанєм ні для кого, а коли нинї перед вами являю ся в такій справі, то мене привели сюди лише обставини. На ваш остров приїхав я за своїми орудками. Та тут почув я, що ви маєте доньку славну на цїлу околицю з своїх прекрасних прикмет, та що глядаєте для неї такого самого доброго жениха. Отже я погадав собі, що мій свояк з вашою дочкою були би чудесно дібраною парою. Тому й прийшов до вас.

— Справдї? Сама судьба привела вас сюди — відповів Као-цан з вдоволенєм — бо коли ваш молодий свояк такий, як ви его описуєте, то він як раз підходить під зятя, якого я глядаю. Намовте его, прошу вас, аби він приїхав сюда з вами, щоби я мав ту велику приємність бачити его. В той спосіб всьо уложить ся як найлїпше і найкоротше.

Шао-мей уважав відповідним свою вимову подвоїти, і відповів:

— Надію ся, що ви, ласкавий пане, не будете мене підозрівати о нещирість або о неправдомовність. Одержите цїлком певно доказ о правдивости того, що я сказав. Але я побоюю ся, що менї дуже тяжко прийде ся намовити мого молодого свояка до того, чого ви від него жадаєте. Раз, що він незвичайно тру-

нополи для рускої ґімн. Франц-Йосифа тамже; дальше іменовані дійстними учителями слідуючі супленти: Іван Боберский в IV. ґімн. у Львові для ґімн. в Дрогобичи, А. Боґуцкий з ґімн. в Ряшезі для школи реальної в Тарнові, З. Циґа з ґімн. Франц-Йосифа у Львові для ґімн. в Бродах, К. Чайковский з V. ґімн. у Львові для ґімн. в Бучачи, др. А. Чучиньский з ґімн. в Новім Санчи для ґімн. в Станиславові; П. Дропйовский з ґімн. в Ряшеві для ґімн. в Бродах; Яков Форчек з ґімн. в Ярославі для ґімн. в Ряшеві; Іван Ґавліковский з ґімн. в Бродах для ґімн. в Ярославі: Ст. Фіґель з ґімн. в Золочеві для ґімн. (з поль. яз. викл.) в Перемишли; Лев Кероньский з ґімн. в Новім Санчи для ґімн. в Бучачи; Іґн. Корциль з ґімн. сьв. Анни в Кракові для ґімн. в Яслі; М. Лісиньский канд. учительский і асистент при львівскім університеті для ґімн. в Самборі; М. Матерновский з ґімн. в Сяноці для ґімн. в Вадовицях; Прокіп Мостович з ґімн. в Коломиї для рускої ґімн Франц-Йосифа в Тернополи; Теофіль Мриц з II. ґімн. у Львові для ґімн. в Бучачи; Т. Пазднновский з ґімн. в Яслі для ґімн. в Новім Санчи; Ф. Слушкевич канд. учит. і асистент університету львівского для ґімн. в Ярославі; Ем. Терлецкий з ґімн. (з поль. яз. викл.) в Тернополи для шк. реальної тамже; Фр. Тичка з III. ґімн. в Кракові для ґімн. в Бохні; Фр. Вальчак з ґімн. в Бохні для ґімназиї в Стрию; Мариян Вествалевич recte Всетецкий зі школи реальної в Станіславові для тогож самого закладу; М. Вісньовецкий з ґімн. в Сяноці для ґімн. в Станіславові; Іван Заморский зі школи реальної в Кракові для школи реальної в Тернополи, др. Ст. Затей з ґімн. сьв. Анни в Кракові для ґімн. в Тарнові.

— **З товариства „Просьвіта“**. В місяци червни внесено подання до Намістництва о заснованє нових читалень „Просьвіти“ в отсих 6 громадах: 1) В повіті Чесанів: Люблинець новий; 2) пов. Львів: Зашків; 3) пов. Мостиска: Арламівска-Воля; 4) пов. Підгайці: Семиківці; 5) повіт Жидачів: Лютинка, Мельнич. Від нового року повстало нових чителень „Просьвіти“ (заложених або закладаючих ся а до Намістництва зголошених) 62. Всіх читалень „Просьвіти“ є тепер 880. Найбільше читалень „Просьвіти“ (по-над 30) є в повітах; Перемишль 45, Рогатин 40, Стрий 38, Борщів 36, Золочів 34, Львів і Тернопіль по 31. Найменше читалень „Просьвіти“ (понизше 10) є в повітах: Лісько і Сянік по 3, Добромиль 5, Чесанів 6, Самбір 7, Снятин, Косів і Турка по 8.— Нових членів вступило до „Просьвіти“ в місяци червни 72, а від нового року 882. В тім самім часі року 1899 вступило нових членів 567, року 1898 841, року 1897 962, року 1896 493. Всіх членів вступило до „Просьвіти“ від її завязаня по конець червня с. р. 12.928. — За місяць червень вийшла книжочка п. з: „Ярема, оповіданє з запорожского житя“.

— **Руский театр** дасть в Мостисках лиш 9 вистав, почавши від 10 с. м. Репертуар такий: 10 с.м. „Кляте серце“ образ народний зі сьпівами і танцями Тобілевича: 12 с.м. „Бідне дівча“ оперета Куна; 14 с. м. „Баби“ комедия Пшибильского; 15 с. м. „Запорожець“ і „Вечерниці“ Артемовского-Ніщиньского; 16 с. м. „Дзвони з Корневілю“ оперетка Пляккета; 17 с. м. „Ямарі“ оперета Целлера; 19 с. м. „Торговля жемчугами“ а 22 с. м. „Барон Циганьский“.

— **Торжество Ґутенберґа**, винахідника друкарскої штуки, устроїли вчера у Львові о 11-ій годині перед полуднем в ратушевій сали друкарі і складачі. На проґраму зложили ся промови складачів і друкарів та продукциї хору. В обході взяла участь доволі численна публика.

— **Огні.** Дня 21 червня с. р. по полудни около 3 години підчас зливи вдарив грім в хату господаря Івана Коваля в Гаю коло Ланів польских повіта каменецкого, забив его на місци, спалив хату вартости 1600 К. і готівку 600 К. — Михась Дзюґан, 5 літний синок рільника в Кобильницях повіта коросняньского, підпалив дня 20 с. м. шопу свого батька, в котрій і сам згорів. Крім шопи згоріло ще 9 хат. Шкода необезпечена доходить до 14.000. При пожарі попік ся тяжко господар Валентий Самборівский.

— **Нещасливі пригоди.** Селяни Василь Бідунь і Никола Васильків, оба з Княгинич, повіта рогатиньского, добували дня 4 с. м. каміня в двірскім ломі каміня. При тій роботі урвала ся велика груда каміня і піску та засипала їх і убила на місци. Мимо скорої помочи лікарскої, не можна вже було їх відратувати. Слідство в сій справі веде ся. — Дня 28 червня упав до млинівки побіч Прута в Замулинцях, повіта коломийского, тамошний селянин Андрій Івасюк, що нездужав на хоробу, звану падовкою або хоробою сьв. Валентия, і утопив ся.

— **„Добре дуріти, коли приступає“.** Можна би сказати о тих Анґлійцях, що наживши в кольоніях легким способом гроший, самі вже не знають, що мають робити; замість робити, придумують они собі шпорт, а від шпорту до несповна розуму дорога у них вже недалека. Так один богатий Анґлієць, що має свою посїлість в красних лїсах Дербішіру, займав ся насамперед пристрастно водним шпортом а тепер взяв ся до водної курациї. Встає вже о четвергій годині рано і лїзе в басен з студеною водою та сидить там дві години. О шестій годині снїдає, а відтак іде знов на цілу годину під дрібний студений душ. Аж по тім убирає ся і виходить на прохід. О другій годині обідає а по обіді іде спати до води; до того казав він зробити собі окремий басен, в котрім держить голову, на кавчуковій опасці завішену над басеном. По вечери лїзе він знову у воду і так поправді більшу часть житя перебуває у воді. До тої водної курациї хотів він змусити і жінку та довів до того, що она подала о розвід. Другий „водний шпортовець“ виховує знов по свому своїх синів в Йоркшірі. Через шість годин на день мусять они купати ся і плавати; зрана учать ся борбництва, відтак бігають на перегін і їздять човнами по озері. В зимі не сьміють нічого більше носити на собі, лиш так само як їх батько бурку з грубого сукна. — Якийсь богатий старий кавалер заняв знов майже цілий день по мілкім озері зарослім очеретом і вербами. Він з засади не держить жіночої служби лиш француского кухаря і італіяньского льокая. Підчас коли він бродить по воді, чи радше в болоті, слуга мусить сидіти на

долюбивий, і не так легко відтягнути его від книжок, а друге, нехай я й намовлю его, що прийде до вас і ви его побачите перед вінчанєм, то чи не тяжку відвічальність беру на себе? Бо припустім, що моглоб лучити ся, що до вінчаня не прийде, то як він відважить ся вернути до дому і які докори мусів би я від него перенести?

— Ну, коли той молодець має всї жадані прикмети, якуж причину можна би мати, аби не допустити до вінчаня? Коли вже маю ту хибу, що я старий і упертий, надто осторожний і чим небудь не вдоволю ся, то нехай я за те заплачу. Прийду сам до вас і наша стріча відбуде ся у вашім домі.

Почувши те Шао-мей налякав ся і чим скорше почав крутити та вимавляти, аби відтак не було за пізно.

— Коли так то нехай буде ваша воля — відповів низько кланяючись. — Ми не можемо допустити, аби ви так томили ся. Я знов до вас прийду, але тим разом вже не сам.

По тих словах встав, аби попрощати ся, але Као-цан не пустив его так. Запросив на обід, що протягнув ся аж до ночи. Сват мусів всіми силами випрошувати ся, аби не лишити ся у Као-цана на ніч. Вкінци удалось єму, коли сказав, що его обставини примушують его досьвіта від'їздити, та що на своїм човні має постіль і ліжко.

Као-цан дав єму кілька завинених в папір штук золота, як зворот за кошти подорожи, а Шао-мей приймив їх очевидно з найбільшим вдоволенем і попрощав ся з господарем, обіцюючи єму вскорі навідати ся другий раз.

На другий день рано відплив кораблем о всходї сонця. Сприяючий вітер надув вітрила і за пів дня були ще подорожні в своїй малій пристани У-кіянґ.

Єн цун, що їх нетерпеливо дожидав, ходив неспокійно понад берег озера. Скоро лиш їх замітив, підбіг до них і став Шао-мея засипувати питанями. Той оповів єму відтак слово по слові цілу розмову, яку мав з Као-цаном.

— Про те що він раз задумав, нема навіть що говорити — сказав вкінци. — Хоче вас конче бачити. Як ми вилїземо з того болота?

Єн цун не відповів нічого і не питав більше о нічо; попрощав ся і пішов до дому. Відійшовши кількадесять кроків почав пильно виглядати Кяв-і, чи то все що Шао-мей оповідав правда. Коли пересьвідчив ся, що Шао-мей не обманув его, задумав ся, бо по своїй першій розмові з Шао-меєм приглядав ся собі в зеркалі і вже тоді побачив, що єму ані думати ставати перед Као-цаном з надією на який такий успіх. Але нараз его лице роз'яснило ся. В его голові зродив ся новий сьмілий плян.

Відвідав Шао-мея ще раз, сів напротив него і сказав коротко:

— Вже маю. Справа іде добре.

— Так? — відповів Шао-мей — а щож ви придумали?

— Маю свояка Уан-сіена, мого шкільного товариша і гостя; він дуже хороший з лиця і его поведене незвичайно миле. Попрошу его, аби з вами поїхав до Тонґ-тінґу. Ви представите его під моїм іменем. В той спосіб обійдемо ту перепону, а коли вже поміняємо ся весїльними подарунками і умова стане правосильна, то Као-цан чи схоче чи ні буде мусів взяти мене за зятя.

— Коли представлю Уан-сіена, то цілком певно, що нам удасть ся; але дуже сумніваю ся, чи ваш свояк схоче мішати ся в таку річ.

— Уан сіен зі мною близько посвояченний, мешкає у мене і ми живемо в тісній звязи. Можу его сьміло просити о ту прислугу; атже ж то дрібниця переїхати ся на острів і перебути там кілька хвиль. Справді не знаю, які закиди міг би він мати против того. Я таки певний, що він менї того не відмовить.

Шао-мей хотів вже щось на то відповісти, але Єн-цун перебив розмову і не ждучи на відповідь відійшов скоро до дому.

Хотів чим скорше о тій справі поговорити з свояком, а найлїпша нагода лучала ся при вечери. Страви і вина були ще обильнїйші і лїпші як звичайно — що спонукало Уан сіена до замітки, що та величава гостинність в домі свояка зобовязує его до великої вдячности.

— Ах не говоріть о тім — сказав Єн цун — лїпше ось випийте ще чарку. Я саме хочу вас просити о малу прислугу. Лише побоюю ся, що ви не схочете зробити менї того.

— Не можете собі уявити, як би то було мило для мене, колиб міг вам чим віддячити ся! — сказав Уан-сіен. — Говоріть скорше, яка щаслива нагода лучає ся менї, аби вам прислужити ся.

— Оповім вам цілу справу коротко і щиро бо старший брат не повинен перед молодшим нічого укривати. Наш сусїд Шао-мей приймив ся висватати для мене одну панну з острова Тонґ-тінґ. В своїй ревности, захвалюючи мене попав Шао-мей на нещасливу гадку представити мене вітцеви молодої дівчини, панови Као-цан, як найкрасшого хлопця, так що добрий Као-цан хоче мене конче пізнати і жадає, аби я его відвідав ще перед весїлєм. Отже тепер боїмо ся оба, що ті відвідини, коли я сам там поїду, зроблять дуже прикре враженє, бо зараз покаже ся, що женюх, о котрого красоті тілько наслухав ся Као-цан, цілком не дорівнує свому уявленому образови. То розбило би імовірно цілу справу. Тому я задумав попросити мого „малого“ брата о поміч. Колиб ви схотіли прибрати моє імя, аби мене в тій силуванїй подорожи заступити, то всьо пішло би чудесно. Весїле відправилиб ми цілком певно, а ви непожалувалиб того.

Уан-сіен зморщив страшно чоло і хвильку мовчав. Вкінци промовив:

— В кождій иншій справі уважав би я себе щасливим, колиб міг мому старшому братови зробити з найбільшим вдоволенєм яку прислугу; але то видаєсь менї дуже небезпечним. Коли би обманьство видало ся, були би ми оба на ціле житє обезславленї..

— Але той підступ буде тревати лиш коротку хвилю. Коли тілько обміняємось весїльними дарунками, виступлю явно і скажу всю правду та не буду оглядати ся на протести Као-цана. А що-до того, котрий має мене заступати, то Као-цан, що его не знає, не може его також обсипувати докорами. Тонґ-тін за далеко звідси, що він вас коли міг стрітити. Єго

березі цілий день щоби бути панови до услуги. Коли панови вже навкучить ся бродити і купати, вилазить він з води і лягае на мату з коркових плит та сушить ся до сонця а щоби борше заснув, слуга мусить читати ему ґазети. Він убирав ся лиш дуже рідко, а то именно тогди, коли іде до міста. Всі его слуги мусять три рази на день купати ся. Один з анґлійских писателів, котрий досить вславив ся своїми малими оповіданями есть також загорілим „водним шпортовцем“ і сидить майже цілий день у воді. Та не досить того; він і писати вже не може без води. Єго помешкане то лазня з найріжнороднійшими уладженями. Під его бюрком при котрім пише, есть басен, в котрім він держить ноги. Для відміни кладе він мокрі ноги на коркову мату а нуряе голову в студенім басені. Якийсь анґлійский актор вже не із шпорту але, як каже, для здоровля мие ся від часу до часу цілих 24 годин студеною водою на цілім тілї; через цілий той час не їсть нічого лиш курить і попиває вино.

— **Сумні наслідки загроженя жартом.** При малих дїтех треба добре уважати на кожде слово яке говорить ся не лиш до них самих але хочби й до когось иншого, а навіть і грозити, хочби й жартом, небезпечно, як ось показуе слїдуюча пригода. На великім пароході їхала сими днями якась пані з дїтьми до Анґлії. Наймолодша дівчинка була нечемна а мати жартуючи загрозила їй: Як будеш нечемна то викину тебе через вікно у воду. За кілька хвиль опісля вийшла з кабіни. Коли вернула ся, дивить ся, що дівчинки десь нема і питае де она, а старші діти на то відповідають: „Була знов нечемна і ми еї викинули через вікно“. Можна собі подумати, що діяло ся матери, коли то почула. Она побігла зараз до капітана, той казав кораблеви вернути, але за дитиною вже був й слід пропав.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 9 липня. Після „Правительственн-ого Вестнік-а“ стоїть доси в Таку і Тіентсіні 20.000 міжнародних войск. Натомість оцінюють адмірали число хіньских ворохобників між Таку а Пекіном на 150.000.

Берлин 9 липня. Бюро Вольфа доносить: Німецкий консуль в Шанґаю повідомив під д. 8 с. м., що після телеґрами, яку одержав від ґубернатора в Шантуні, облога двох ще держачих ся посольств в Пекіні значно ослабла дня 3 с. м. а то внаслідок великих страт по стороні ворохобників. Коли обляжені мають поживу і муніцию, то їх положене не було би безнадійне.

Брукселя 9 липня. Після повідомленя високих хіньских достойників, европейскі дипльомати були ще дня 6 ого с. м. при житю. Часть войск, під проводом кн. Чінґ, не лиш не получила ся з ворохобниками, але противно, ударила на них. Ґубернатор Шантуна відмовив кн. Туанови послуху.

Шанґай 9 липня. Потверджуе ся вість, що кн. Чінґ викликав в Пекіні революцию против кн. Туана.

Берлин 9. липня. Хіньскі войска стріляли дня 3 с. м. на европейску дїльницю в Тіентсіні. Адм. Сеймур велів перевезти женщини і діти до Таку.

гнів може що найбільше обернути ся против свата. Ви можете бути цілком спокійні, тому прошу вас, не відмавляйте мені вашої помочи.

Уан-сіен сидів довго задуманий; тяжко віддихав і можна було по его лици пізнати, яку тяжку борбу мусів зводити в собі. З одної сторони виставляв на небезпечність цілу свою будучність, коли поріжнить ся з свояком, котрого щедрість давала ему средства до дальшої науки і котрого впрочім любив і чув для него вдячність. З другої сторони чув відразу до такої річи, котру осуджувала его совість.

— Великі річи вимагають великого напруженя — говорив Єн-цун рішучо дальше. — Ще раз: чи мій малий брат не бачить, що коли прийде до якої одвічальности, то она цілим тягаром мусить спочити на плечах великого брата?

— Я не маю приличного одіня, до такої подорожи — замітив Уан сіен боязливо, стараючись оперти ся на замітах меншої ваги.

— Тим не потребуете журити ся — відповів Єн-цун скоро. — О тім я вже погадав.

По тих словах перервав розмову і пожелавши своякови доброї ночи, пішов до себе.

На другий день рано побачив Уан-сіен, що до его комнати внесли слуги цілу виправу богатої, елеґантної одежи; всьо з шовку, муслїну, хороших красок, перфумоване. Принесено також шовкові панчохи і черевики та умисне замовлений капелюх краски кафтанів.

Майже в тій самій хвили увійшов Єн-цу. Держав в руці два звитки срібла, дав їх своякови і сказав:

— Прошу вас приймити ту малу квоту на можливі видатки. Пізнійше віддячу ся вам очевидно цілком инакше. Надію ся, що ті нові одяги, які я для вас призначив, будуть вам до вподоби. Я сей-час поровумію за з Шао-меем про потрібні приготовленя до подорожи; мені здаеть с0, що найліпше буде назначити від'їзд на завтра.

Уан-сіен, з природи слабий і привикший підчиняти ся чужій воли, не умів вже спротивити ся.

— Га, мушу вже робити, як кажете — застогнав. — Ті одяги возьму з собою в дорогу, але відтак віддам я їх вам. Що-до гроший то я їх не можу ніяк приймити.

— У наших предків були коні, вози і одіж спільна з приятелями. Гадаете, що я ішов би радо за їх примірем навіть колиб не мав права чогось жадати. Та одіж як і троха тих гроший то лиш дрібниця. Ви зробили би мені великий встид, колиб не хотіли того від мене приняти.

— Коли великий брат так розуміе ту річ, то я не сьмію вже нічого більше казати.

То було послїдне слово Уан-сіена, що від тепер вже нічому не противив ся.

Опір Шао-мея був довший; его досьвід був більший. Він таки направду бояв ся того тягару, який мав взяти на себе. Але між вірителем а довжником напад і оборона дуже не рівні. Єго судьба була з гори рішена. Мусів вкінци уступити і коли Єн-цун прийшов від него, мав він вже лиш гадати о приготовленях до подорожи.

— Єн цун велів велике човно як найкраще прибрати і утвроїти, вистелити коврами, заосмотрити обставою, поживою і всякою всячиною. Постановив, що разом мають іхати три служачі, між ними Кяо-і і дав їм пізнати, що мають уважати Уан-сіена так немов би він був Єн-цуном, їх паном. Очевидно не сьміли они в розсіяню забути ся і назвати его правдивим именем.

Коли остаточно наближала ся пора від'їзду і всі разом поснідали, попросив Єн-цун свояка, аби перебрав ся в нову одіж. Тепер міг любувати ся видом заступника, якого собі виглядів. Богатство одежи ще збільшило красу і стрійність молодого Уан-сіена. Као-цан мусів справді бути надто вибагливим, колиб ему такий жених не сподобав ся.

Подорожні сіли на човен, а Єн-цун злобно усьміхнув ся, побачивши як човно виплило на повну воду і пустило ся в напрямі до Тонґ-тінґу.

(Дальше буде).

Надіслане.

Оголошене.

Сим розписуе ся конкурс на одну стипендию фундациї ювілейної, утвореної з фондів повіта Калуского на памятку 40-лїтного панованя Найяснійшого Цїсаря Франц Йосифа I в квоті 50 зр. річно, котра в піврічних ратах з долини виплачена буде.

О стипендию ту убігати ся мають лиш убогі ученики, сини обивателів повіта Калуского уроджені в тім повіті, котрі укінчили 14 рік житя і або вже учащають до якої небудь в краю школи рільничої та викажуть ся добрим поступом в науках, або мають намір до таких шкіл учащати.

В браку таких кандидатів стипендия та може бути надана також убогому ученикови шкіл народних, синови обивателя, замешкалого в повіті Калускім і уродженому в тімже повіті, котрий укінчив 6 рік житя і викаже ся добрими обичаями і добрим поступом в науках.

Поданя заосмотрені в вимагані докази належить внести на руки Видїлу повітового в Калуши найдальше до 15 серпня 1900.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок" — А. Мечника „Ованес Огана" — К. Лясковского „Зужитий" — Ст. Аріеля „Улуди"

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42 ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотепершного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независпмо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MOD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Агенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).